

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Ο κ. Μοντιμορενού δεν μπορεί να συγκρατήσει μιὰ χειρονομία άγής.

— Ά, μη θηρόνετε, αιδέντια μου. Η σχέση μας δεν κόβονται έτσι εύκολα. Τά χέρια σας είναι κοκκινα σαν τὰ δικά μου.

— Αιτή η άναίδεια θα σου στοιχίσει πολύ άκριβά. Ήρωιζήθη ό Κοντόσταυλος μέσα άπ' τὰ δόντια του.

— Άκούστε με, έξοχότατε. Άπ' τή στιγμή που πιστεύατε ότι τὸ μυστήριον θάρτησε για πάντα στον τάφο τὸ κόμητος Κανδάλ, δεν ή- μουν για σας παρά ένας ενσολητικός απρητής. Όταν θέλω να γί- νω μαθητής τὸν Άιθρόσιον Παφί, δεν μ' έμποδίσατε σχεδόν κα- θόλου.

— Όπως σέ Ξανατήρα κάλα.

— Με πόνετε γιατί άγχιόσατε να μ' έχετε άνάγκη. Όλοι όσους πόνε- ρατε για να μ' άντικαταστήσουν, σας έπρόδωσαν, ενὸ για τή δική μου τήν άφοσίωση δεν είχατε καμιά άμφιβολία. Με είδατε με τὰ όπλα στο χέρι και είχατε καλά τί άμια έτρεχε στις κλέβες μου. Με πόνετε τέλος γιατί ήρωιζήθατε μπρος γανὸ κίττος άδιάφορος στα μυστήρια σας. Είναι άλήθεια αὐτὰ ή δεν είναι;

— Κακούργε!... φώναξε με μανία ό Κοντό- σταυλος.

— Άιπων, έξακολούθησε ό Ροβέρτος, χωρίς να χάσει καθόλου τήν άταραξία του, στην σημανη περιστασια σας είναι πλέον άπαράτητος άπο κάθε άλλη φορά. Τώρα όμως δεν θα περιορισθώ πλέον και στο παρελθόν σε μάλιστα ύποσχέσεις και άπα- τρες έλπίδες! Όχι.

— Ο Κοντόσταυλος άκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ πρόβηκε άπάνω και φώναξε με δυνατή φωνή, που προσάθεσε να τής δώσει όσο περισσότερο με- γαλειό μπορούσε:

— Φτάνει κυριε, ως αὐτοῦ, μην έξακολούθησι! Θεωρείς άπατηλές τις ύποσχέσεις ενός Κοντοσταυ- λου τής Γαλλίας και με κατεβάζεις ίσως το μπό σου, νομίζοντας ότι δεν μπορώ να κάνω χωρίς έ- σένα!... Να φημι λοιπόν άίσιως άπ' εδώ!... Εί- μα άνώτερός σου και μην έχεις κανένα φόβο ότι θα τιμωρηθής. Σου δίνω είκοσιτόσους ώρες προ- θεσμία για να ήγκαταλείψης τὸ σπίτι μου. Κάτω τους λογαριασμούς σου κ' έλα να σε πληρώσω. Χαίριτε!

— Ο Ροβέρτος άκούγοντας αὐτὰ τὰ άποφασιστικά λόγια, πὸν τὸν έχτύπησαν σαν χειρονομία, τάχως. Δεν περνεκε μιὰ τέτοια απάντησι. Στην άρχή προ- χέρισσε προς τήν πόρτα, άπαράχος φωνομινια, κ' έτοιμάστηκε να βγί, αλλά τήν τελευταία στιγμή μετενόησε και γυρίζοντας πίσω με βήματα άγνά, γονάτισσε μπροστά στον Κοντόσταυλο και είπε:

— Έστω, θ' άναχωρήσω, αιδέντια μου. Ποτέ όμως δεν ήνω δυνατόν να ληρμονίσω τις ενέργειές σου μου ενάματα. Πριν φύγω άπο κοντά σας, θέλω να φανθ πιστός και άφοσιωμένος απρητής σας. Άν είχατε τήν ισομην να με άκούσετε ως τὸ τέλος, θα παραδεχόσαστε ότι έχετε άνομα τήν άνάγκη μου. Άλλά δεν είστε σε θέα να μανέψετε το νέο κίνδυνο που σας απειλεί και που είναι ό μεγαλύτερος όλων.

— Ο γρηώος μεγιστάν φανέντα ότι άλλαξε διάθεσι εντοματάξω γιατί Ξαφνικα μιλάωσα και είπε:

— Λέγε λοιπόν, τί έχεις να μου πής; Σε άκούω.

— Άιπων, έξαλιμρότατε, ό Προφητής, ό Ιωάννης Βιλανδρόφ, μό- νος τὸν δεν μπορώ να κίμη τίποτε. Η περιγαμνή που έκαβα μπροστά σας ήταν ό μόνος τίτλος τὸν και ή μόνη δυνάμις του. Τώρα δεν τὸν μένει παρά ένα πράγμα μονάχα.

— Πού;

— Να σας δολοφονήση.

— Θα καταφύγη σ' αὐτὸ τὸ μέσον;

— Γιατί όχι; Ξεχνάτε όμως και κάτι τί άλλο. Άν σ' αὐτὸν τὸν έχθρὸ προστάτετο και οεικτός, άν έξαφρα ό κόμης Κανδάλ έβγαине άπ' τὸ μνήμα του...

— Αὐτὸ είναι εντελὸς αδύνατο, είπε.

— Άς τὸ παραδεχθώμε θυμως για μιὰ στιγμή ως γεγονός. Άν λοιπόν ό κόμης Καν- δάλ άναστανάτων κ' έκανε σημιαμα με τὸν Ιωάννη Βιλανδρόφ, άφοῦ μάάλιστα είναι κ' οί δυὸ Ούγενότοι, τί θα γινόταν τότε;

— Ο Θεός να μίς φυλάξη άπο τέτοιο πράγμα, άγαπητέ μου. Είντωξ όμως δεν ομιθαίνον τέτοια θαύματα στην έποχή μας.

— Και όμως, αιδέντια μου...

— Έ, τί;

— Ο κόμης Ραύφος Κανδάλ ζή.

— Άδύνατο.

— Ζή και βασίλει, όπως έσεις κ' έγώ

— Μά πὸς τοιάξ, κατεργάθη, να μου κίνη τέτοια άστία;

— Σας έπαναλαμβάνω ότι ζή, έξαλιμρότατε.

— Ο Μοντιμορενού χλωμίωσε στην άρχή κ' έπειτα άρχισε να γελίω δυνατό.

— Τὸν είδα χρεμασμένον! έφώναξε.

— Ναί, αλλά δεν είδατε τὸν δήμο να τὸν ξεκοιμά άπ' τήν άρχή και να τον ληρνή στον πάγο, στα διαμερίσματα τὸν Άιθρόσιον Παφί. Δεν είδατε βστειρα τὸ μεγάλο χειροφύρο, ενὸ έτοιμαζόταν να σχίση τὸ σώμα τὸν χρεμασμένον, να άνασηδ άπ' τήν έκλινη τὸν βλέ- ποντας ότι στην πρώτη χαρακὸν τὸν νεκροῦ ό νεκρὸς άνοιξε τὰ μά- τια του και σηκώθηκε!

— Ό, διάβωλε! Μά πὸς στην άρχή μπορεί να γίνη τέτοιο πράγμα; Πὸς άκούστηκε να Ξαναζωντανή πεθαμένους; έμφίβησε ταρμαμένος ό δούξ παρατηρώντας τὸ κατάντρο πρόσωπο τὸν Βενανδρόφ Λορ- δὸφ, πὸν κοιτοταν άκούμη μπρος του.

— Κι' όμως έτσι είναι, έξαλιμρότατε.

— Κ' είσα βέβαιος γι' αὐτὸ;

— Βεβαίωτατος. Είδα με τὰ μάτια μου ενὸν κό- μητα Κανδάλ, ό όσους μήπως μπροστά μου στον Άιθρόσιον Παφί. Ο δὲ πρὸν διδάκαλός μου μου διηγήθηκε έπειτα τις λεπτομέρειες τής παρα- δόξου ταύτης νεκροναστάσεως.

— Ά! Έξαινος ό Άιθρόσιος Παφί, ό κατα- ραμένος νεκροσιότης! Γιατί το μην τον χρεμάσω όταν τον ήγα στον πάγο Τυλεμάν! Τί να κίμω τώρα, θεέ μου, τί να κίμω!

— Ξερεσι σε τί δύσκολη θεσι βρίσκεστε αὐτὴ τή στιγμή;

— Ροβέρτε! είπε ό Μοντιμορενού σηκωνου- νος άπότομα άπ' τή θεσι του, αναγοιζόω ότι ως τὰ στήματα δεν ήρωιζήθα άπάντησι σου όπως έτρε- πε και είχες τὸ δικαίωμα να θεωρή τις ύποσχέ- σεις μου άπατηλές. Τώρα όμως σου δαλζωμαι στην τιμη μου, ότι θα έξαληρώσω άίσιως ό,τι σου ε- ποσχόσω. Όσο με άπ' αὐτὸς σου δεῖ άνθρω- πους και όταν ενηλικισθῃ ό βασιλεύς, θα σε συ- κταλίσω ενὸν τάξην τὸν ενεγνον. Καί έπειθ ή ενέγνεια πρὸς να συνδεθῃτε άπο τὸν πλοῖτο, θα σου δοήσω άφθονες γούες. Σὸν άρκωνω αὐτά; Τί λέξ, θα με σπύσης;

— Μάλιστα, έξαλιμρότατε. Η σωτηρία σου θα είναι και σωτηρία δική μου. Άλλά...

— Μήπως έχεις άμφιβολίες ως προς τὸν εκ- πληρωσι τις ύποσχέσεώς μου;

— Κάθε κάλω, έξαλιμρότατε. Θέλω να πὸ μὸν ότι αν μου δινατε και γρατὸς τις ύποσχέσεις που μου έδώσατε πρὸ αλίγου, θα έργαζόισον με περισσότερο ζήλω και διάθεσι. Η ζωή, βλέπετε, είναι πολὸ σύντομη κ' αν λείψετε έσεις, τὰ παιδιά σας δεν θα ήνω άπρητοι να έξαληρώσουν τις ύποσχέσεις σας, ενὸ στον θα ήσαν γουατίς.

— Θέλις λοιπόν να σου δώσω μιὰ έγγυαρο διαβεβαίωσι γι' αὐτά;

— Θα ήμουν δουδός σας ταπεινότατος, αν μου ενάνατε αὐτὴ τή γαί.

— Καλά, κίρω έχετε. Φέρε μου πέννα και μελάνη και σύνταξέ μου σου τὸ έγγυαρο.

Μιὰ άστρημη άγχιόσι χωρίς πέρους τότε άπ' τὰ μάτια τὸν Ρο- βέρτο, ό όσους έπεξεφθησε ότι έτσι δεν θα κρητύσσε πάλι στα χέρια του μιὰ άπλη έπόσχεσι, αλλά και τήν όμολογια τής εννοχής τὸν δου- κόσ στη δολοφονία τὸν μαρκισών.

Πήξε κατόν μιὰ περιγαμνή κ' έγραψε τὰ έξής:

«**Ημεῖς Άνας Μοντιμορενού, δούξ και Κοντόσταυλος τής Γαλ- λίας ύποσχόμεθα δια τής παρουσίας εις τὸν πιστὸν και άφοσιω- μένον γραμματία μας κ. Ροβέρτο Κίρ να έργαζώμενον αὐτὸν εις τήν τάξην τὸν ενεγνον άμα τή ενηλικισθῃ τὸν βασιλεύς, και ύπο- χρεούμεθα ενὸν δνόματι ήμῶν τε και τὸν υἱὸν μας να τῷ χορηγήσω- μον δωρεάν γούες δια τὸς σημιατικὰς δ- πρησίας, ως παρίεχον εις τὸ κράτος και εις ήμὰς, εν καιρὸ πολέμου και ειρήνης.**

Μόλις έτελειωσε τὸ έγγυαρο ό Ρο- βέρτος, τὸ διάβασε μεγαλοσφόνος. Ο Κοντόσταυλος ήμινε σημιαμένος ως πρὸς τὸ περιεχόμενον τὸν ύπόγραφο και τὸ ε- σφάγισσε με τήν έπίσημη σφραγίδα τὸν οίκου του.

(Ακολουθεῖ).

— Κακούργε! φώναξε με μανία ό Κοντόσταυλος

